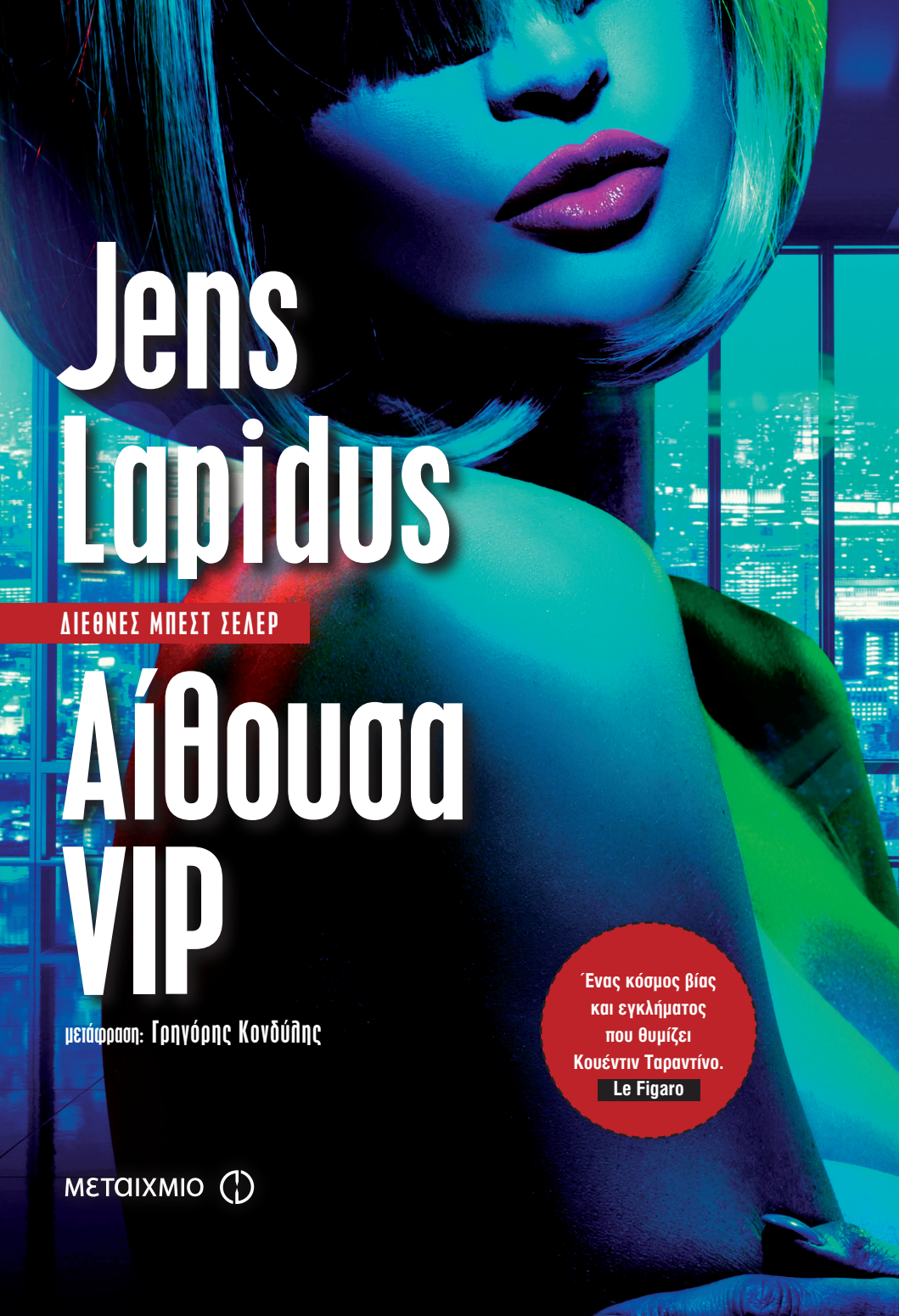

Jens Lapidus

ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Αίθουσα VIP

μετάφραση: Γρηγόρης Κονδύλης

Ένας κόσμος βίας
και εγκλήματος
που θυμίζει
Κουέντιν Ταραντίνο.
Le Figaro

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ο σκληρός δίσκος (Οχτώ χρόνια νωρίτερα)

Ησιωπή που επικράτησε όταν η Σεσίλια έσβησε τη μηχανή του αυτοκινήτου προκάλεσε μιαν αίσθηση ηρεμίας. Μετά αναστέναξε δυνατά. Ποτέ της δεν είχε βρεθεί τόσο μακριά από την ηρεμία όσο τούτη τη στιγμή.

Το αυτοκίνητο ήταν παρκαρισμένο στον χαλικόδρομο έξω από τον παιδικό σταθμό της Λίλαν, της Μικρής, όπως τη φώναζαν.

Κανονικά θα έπρεπε να είχε αρπάξει την τσάντα της, η οποία βρισκόταν συνήθως στο ντουλαπάκι της μεσαίας κονσόλας, και να σπεύσει να πάρει την κόρη της. Πάντα στο τρέξιμο ήταν, πάντα είχε στο μυαλό της την αμέσως επόμενη δουλειά στην ατζέντα της.

Αλλά τις τελευταίες εβδομάδες τα πράγματα είχαν γίνει αφόρητα. Το παζλ της ζωής της δεν ήταν πια παζλ, είχε γίνει σεισμός και καταποντισμός και απειλούσε να εκτοξεύσει την ίδια και την οικογένειά της στο χάος και στον ξεπεσμό.

Σήμερα έπρεπε, ουσιαστικά, να βγει από το αυτοκίνητο και να πάει να πάρει τα παιδιά, τα παιδιά που κινδύνευαν. Αλλά αντί να κάνει ακριβώς αυτό, έγειρε πίσω στη θέση της κι έμεινε καθισμένη εκεί. Η σιωπή ήταν απολαυστική και δεν θα περνούσε κανέννας γνωστός από εκεί, που μπορεί να αναρωτιόταν γιατί ετούτη εδώ έπαιρνε έναν υπνάκο στις τέσσερις το απόγευμα.

Αλλά δεν μπορούσε να κλείσει τα μάτια.

Φοβόταν γι' αυτό που μπορεί να συνέβαινε στη μέσα μεριά των βλεφάρων.

Πριν από καμιά ώρα είχε συμβεί κάτι που άλλαξε τα πάντα. Ξανά.

Είχε περπατήσει από το Κουνγκσχόλμεν μέχρι τον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό, για να πάρει το μετρό και να πάει στη δουλειά. Είχε πει στο αφεντικό της ότι είχε ραντε-βού με τον γιατρό για τη μέση της.

Ψιλόβρεχε και οι σταγόνες της βροχής τής τσιμπούσαν το πρόσωπο σαν καρφίτσες. Οι λιμνούλες νερού που είχαν σχηματιστεί στις λακκούβες του δρόμου έμοιαζαν με σκοτεινές, λείες κηλίδες.

Προσπέρασε το δημαρχείο και μέτρησε επτά τουριστικά λεωφορεία που είχαν παρκάρει εκεί απ' έξω. Μια ομάδα γυναικών –ντυμένες όλες με καπιτονέ τζάκετ που ήταν τόσο χοντρά, ώστε να τις κάνουν να μοιάζουν με ομάδα εξερευνητών της Αρκτικής–είχαν συγκεντρωθεί γύρω από έναν ξεναγό. Στέκονταν κολλημένες η μία στην άλλη με τις ομπρέλες τους ανοιχτές, σαν μια κοινή ασπίδα προστασίας από τον καιρό.

Η Σεσίλια διέσχισε κάθετα τον δρόμο και πέρασε απέναντι, για ν' αποφύγει το στρίμωγμα ανάμεσά τους. Εκεί που συνέχισε να σιγοτρέχει στην απέναντι πλευρά, της δημιουργήθηκε ένα παράξενο συναίσθημα. Δέκα μέτρα πιο πίσω διέσχισε τον δρόμο κι ένας άντρας, με χειμωνιάτικο καπέλο κατεβασμένο χαμηλά στο κεφάλι. Βιαστικός κι αυτός. Μα αυτός δεν ήταν ο άντρας που τον είχε δει να στέκεται και να καπνίζει έξω από το 7-Eleven, απέναντι από την παιδο-ψυχιατρική κλινική; Φαινόταν να περιμένει κάτι. Μήπως την περίμενε να βγει;

Τότε χτύπησε το κινητό της. Αριθμός με απόκρυψη.

«Η Σεσίλια Εμάνουελσον;»

Αυτός που μιλούσε ήταν άντρας.

«Ναι, η ίδια».

«Ωραία. Απλώς θέλω να σου πω το εξής: Κρατάμε τον άντρα σου».

«Μα τι λες;»

«Γύρνα και κοίταξε πίσω σου».

Η Σεσίλια γύρισε μεμιάς. Πιο κάτω είδε τους τουρίστες να κινούνται προς τη μεγάλη είσοδο του δημαρχείου. Το βλέμμα της ερευνήσε την περιοχή. Στην άλλη πλευρά του δρόμου περπατούσε ένας κουστουμάτος με μια ομπρέλα στο χέρι. Στάθηκε μερικά μέτρα μακριά της και ακούμπησε σ' έναν φανοστάτη. Η βροχή δεν φαινόταν να τον ενοχλεί. Έφερε το κινητό στο αυτί του. Όταν είδε ότι εκείνη τον είχε εντοπίσει, σήκωσε το χέρι του, σχεδόν σαν να τη χαιρετούσε.

Έπειτα τον άκουσε να λέει στο τηλέφωνο:

«Μη μιλάς και άκουσέ με. Είναι πολύ απλό. Κρατάμε τον Ματς. Επίσης ελέγχουμε ό,τι κάνεις. Αν εσύ ή κάποιος άλλος έρθει σε επαφή με την αστυνομία, θα τον σκοτώσουμε. Ήθελα απλώς να το ξέρεις».

Έπρεπε να είχε ανοίξει αμέσως την πόρτα του αυτοκινήτου και να είχε πάει τρέχοντας να πάρει τη Λίλαν και τον Μπέν-γιαμιν. Έπειτα στο αεροδρόμιο της Αρλάντα, για να πάρει το πρώτο αεροπλάνο και να πάει στους γονείς της. Το να ειδοποιήσει την αστυνομία δεν το θεωρούσε επιλογή, τουλάχιστον όχι πριν σκεφτεί τι σήμαινε αυτό που είχε συμβεί. Εκτός αυτού ήθελε πρώτα να πάει τα παιδιά σε ασφαλές μέρος, μακριά από τη Στοκχόλμη.

Μολαταύτα δεν μπορούσε να βγει από το αυτοκίνητο.

Σκεφτόταν το πώς είχαν φτάσει τα πράγματα ως εκεί.

18 Ιανουαρίου

Τα παπούτσια: Zegna.

Το σμόκιν: Cornelianì.

Το πουκάμισο: Fray.

Ο Φίλιπ Σάλε ήταν ντυμένος στη μέγκλα απόψε – αχτύπητος.

Το συνολικό πακέτο: τριάντα δύο χιλιάδικα στου Χανς Άλντε – εκτός από το πουκάμισο, που ήταν παραγγελία στα μέτρα του, απευθείας από Ιταλία.

Του είχε έρθει μαζί με τρία άλλα, πουκάμισα για τη δουλειά, πριν από μια εβδομάδα. Ποιότητα Σι Άιλαντ, από βαμβάκι Δυτικών Ινδιών διπλής ύφανσης, κουμπιά από γνήσιο μάργαρο, χειροποίητες λεπτομέρειες στο εσωτερικό μέρος του αγκώνα και στο κολάρο. Μόλις χίλια εννιακόσια ευρώ. Ευκαιρία.

Στο παρόν όμως: κάποιος είχε χύσει μπίρα στο σμόκιν και στο πουκάμισό του. Μπορεί να ήταν και κάποιιο άλλο ποτό. Να 'ταν νερό; Το θέμα ήταν πως ούτε κι αυτός θυμόταν τι ακριβώς είχε συμβεί. Ουσιαστικά δεν θυμόταν πού είχε γίνει. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι είχε νιώσει κάτι υγρό να διαπερνάει το ακριβοπληρωμένο κασμίρι.

Ο Φίλιπ κοίταξε γύρω του. Σάββατο βράδυ στο πιο χοτ μαγαζί της πόλης. Η πίστα χορού στην αίθουσα VIP του κλαμπ Clara's ήταν γεμάτη.

Ο Άξελ δεν φαινόταν πουθενά. Ίσως να είχε πάει στο σπίτι αμέσως μετά το βραδινό φαγητό – ήταν άλλωστε ευρέως γνωστό ότι απεχθανόταν τις φιλανθρωπικές εκδηλώσεις.

Ο Καρλ, αντιθέτως, κουνούσε ρυθμικά το χέρι πέρα στην

πίστα: το ιδρωμένο μέτωπό του αντανακλούσε τις εκλάμψεις του στροβοσκοπικού φωτός σαν καθρέφτης.

Και ο Ίαν –ο Φίλιπ έστρεψε το κεφάλι του– α, βέβαια, αυτός καθόταν εδώ δίπλα του στο ψηλό τραπέζι του κοκτέιλ.

Ο γιακάς του σμόκιν έγλειφε τον αυχένα του Ίαν – σαν διαφήμιση για τη χειμερινή κολεξιόν του Brioni. Ο κόμπος του παπιγιόν του ήταν ακόμη τέλειος, παρόλο που η ώρα ήταν τέσσερις και τέταρτο. Πάντοτε τα πρόσεχε αυτά ο Ίαν.

Ο Ίαν έσκυψε μπροστά και σχεδόν ούρλιαξε στο αυτί του:

«Σόρι, θα σου πληρώσω το καθαριστήριο. Δεν υπάρχει πρόβλημα».

Α, αυτός έφταιγε λοιπόν.

«Το πουκάμισο που φοράς είναι πρώτο. Ξέρεις ότι το ενενήντα πέντε τοις εκατό της πλέμπας εδώ μέσα δεν φοράει πουκάμισο παραγγελία. Και ένα πενήντα τοις εκατό δεν έχει καν ακουστά τη μάρκα Fray. Φτωχοί και τεμπέληδες γλίθιοι».

Ο Φίλιπ δεν κατάλαβε για τι πράγμα μιλούσε ο Ίαν. Ίσως να είχε κατεβάσει αρκετά ποτήρια, ίσως να ήταν κόλπο για να τον κάνει να ξεχάσει ότι τον λέρωσε – ή μπορεί να συμπεριφερόταν απλώς όπως συνήθιζε να συμπεριφέρεται.

Στα ηχεία: Ο ντι-τζέι Αβίτσι –κατά κόσμον Τιμ Μπέργλινγκ– άφηνε τον ρυθμό του να ξεχύνεται κατακόρυφα.

Στα ρουθούνια: η κόκα που προωθούσε την οριζόντια αίσθηση – η πίστα περιστρεφόταν γύρω από τον ίδιο της τον άξονα. Ο Φίλιπ είχε πάρει μια μυτιά σκυφτός πάνω από το τραπέζι πριν από είκοσι λεπτά. Τούτος ο χώρος ήταν το άδυτο των αδύτων: η αίθουσα VIP. Κανένας δεν έδινε σημασία.

So wake me up when it's all over. Ο κόσμος τραγουδούσε σαν τρελός, έσκουζαν σαν τα γουρούνια. Χοροπηδούσαν πάνω κάτω, γαντζώνονταν από μια αίσθηση ανεμελιάς.

Ο Ίαν έγειρε μπροστά.

«Κοίταξέ τους. Χυδαίοι. Αγύριστα κεφάλια. Η-λί-θι-οι, σου λέω».

Ο Φίλιπ δεν άντεχε ν' ακούει την γκρίνια του. Ήπιε μια γουλιά από το ποτό του. Η γεύση του λεμονιού ήταν αναζωογονητική, ήπιε άλλη μια γουλιά, προσπάθησε να εστιάσει στην πίστα.

Το μάτι του είχε πιάσει μια γνώριμη φάτσα εκεί πέρα.

Το stroboσκοπιο φέκασε στο μυαλό του άλλες εικόνες. Η συνάντηση που είχε νωρίτερα σήμερα, ιδιωτική τραπεζική, Φέρνστρεμ & Κβιστ, τριζάτα παρκέ από βελανιδιά και ξύλινη επένδυση στους τοίχους. Κερασμένο μεσημεριανό και γευστικό Sancerre από την κοιλάδα του Λίγηρα. Διατηρητέα σαλόνια και προσόψεις. Ο τύπος από την τράπεζα με τη ροζ Salvatore Ferragamo γραβάτα και το γκρίζο πρόσωπο που προσπαθούσε να του μάθει πώς επενδύουν.

Η αλήθεια ήταν ότι είχε μια κάποια πλεονάζουσα ρευστότητα σε ορισμένες από τις εταιρείες του. Αλλά κάποιες άλλες επενδύσεις του αιμορραγούσαν.

Πάνω απ' όλα προσπάθησαν να τον πείσουν ότι έπρεπε να αλλάξει διευθυντές και συμβούλους. Αλλά αν η οικογένεια κάποιου είχε πάρει δώσε με την ίδια τράπεζα εδώ και εξήντα χρόνια, δεν την άλλαζε στα καλά καθούμενα, έπρεπε να το ξέρουν αυτό. Ωστόσο ο Φίλιπ κάθισε και άκουσε προσεκτικά όσα του έλεγε ο άλλος, δεν ήθελε να στενοχωρήσει το παιδί από την τράπεζα. Και πέρα από αυτό τον είχε επισκεφθεί για κάποιο λόγο. Μόνο που δεν ήξερε αν ο λόγος ήταν ότι ήθελε μια καλύτερη τράπεζα ή κάτι άλλο.

Την είδε ξανά. Κάπου. Την κοπέλα που είχε συναντήσει πριν από μερικές εβδομάδες. Το βλέμμα του αναζήτησε το δικό της. Δεν θυμόταν ακριβώς το όνομά της, αλλά ίσως να ήταν Νίνα ή Ανίνα.

Στην πίστα: εκτοξευόταν ασταμάτητα καπνός. Ο Καρλ χόρευε με δύο γκόμενες και έκανε φιγούρες σαν ακροβάτης.

Κάτω από τη στενή δέσμη φωτός που ξέφευγε από ένα σποτ, το μάτι του έπεσε ξανά στο πρόσωπό της, φάνηκε σαν να διασκορπιζόταν σε μια ανθρώπινη θάλασσα, ήταν κι αυτή μέρος της ομίχλης, ένα κομμάτι του συνόλου αυτού εδώ του μέρους. Εντούτοις το έβλεπε καθαρά: το βλέμμα της.

Τη θυμόταν φλύαρη, να μιλάει για όλα όσα θα έκανε μόλις τέλειωνε τις σπουδές της. Δεν θυμόταν όμως τι του είχε πει ότι σπούδαζε. Του είχε μιλήσει γι' αυτούς που γνώριζε και δεν γνώριζε, για το ποιοι από τους πορτιέρηδες ήταν εντάξει παιδιά και για το ποιοι έκαναν αυτή τη δουλειά λόγω των σαδιστικών τους τάσεων.

Και τώρα: έβλεπε ξεκάθαρα τα μάτια της.

Δεν είπε τίποτα στον Ίαν.

Η μεγάλη διαφημιστική οθόνη πάνω στο μέγαρο Σκάντικ-Ανγκλέ έδειχνε κάποια ρούχα για σκι. Το χιόνι στο σποτάκι ήταν τόσο φωτεινό, που ο Φίλιπ αναγκάστηκε να στρέψει αλλού το βλέμμα του.

Μα πού ήταν όλοι;

Το μαγαζί είχε κλείσει. Ο Ίαν την είχε κάνει – γαμώτο, αυτός ήταν που τον έκανε να μεθύσει και τον έπεισε να μείνουν κι άλλο.

Ο Φίλιπ έπρεπε να γυρίσει σπίτι. Κοίταξε για ταξί.

Έκανε κρύο.

Τα μικρά πίζελ που σχημάτιζαν την εικόνα στη διαφήμιση έλαμπαν σαν προβολείς πάνω του. Ήθελε μόνο να κλείσει τα μάτια, τίποτ' άλλο. Να ξαπλώσει.

Να ξεκουραστεί λίγο.

Μερικά άτομα ήρθαν προς το μέρος του.

Κοίταξε προς τα πέρα στον δρόμο, σύντομα έπρεπε να εμφανιστεί κάποιο ταξί.

Κάποιος τον σκούντηξε.

«Ει!»

Ήταν ένας κοντός τύπος με μαύρο σκουφί κατεβασμένο χαμηλά στο κεφάλι και με το κασκόλ μπροστά στο στόμα.

Ο Φίλιπ έκανε ένα βήμα στο πλάι.

«Συγγνώμη» είπε από συνήθεια.

Ο τύπος έκανε μεταβολή.

«Έχεις κάνα πρόβλημα;»

Ο βηματισμός του άλλαξε, επιταχύνθηκε επί χίλια.

«Σ' εμένα μιλάτε;» ρώτησε ο Φίλιπ.

«Ρώτησα αν έχεις κάνα πρόβλημα. Μόλις με σκούντηξες».

Ο τύπος ερχόταν όλο και πιο κοντά.

«Όχι, κάποιο λάθος έγινε. Ταξί περιμένω».

«Βούλωσέ το. Έχεις χοντρό πρόβλημα».

«Όχι, δεν ξέρω...»

Το χτύπημα τον βρήκε πάνω από το μάτι.

Έπιασε το πρόσωπό του και ούρλιαξε.

Ταυτόχρονα είδε ότι ο τύπος ήταν τώρα πολύ κοντά του.

Προσπάθησε να πισωπατήσει.

Τότε τον άρπαξε κάποιος από πίσω.

Προσπάθησε να ξεφύγει, τίναζε το κορμί του και κλοτσούσε με τα πόδια. Τίποτα δεν βοήθησε όμως. Κάποιος ή κάποιои τον κρατούσαν πολύ γερά.

Έπειτα ένας από τους άντρες ήρθε και στάθηκε μπροστά του.

Κάτι κρατούσε στο χέρι: ένα όπλο.

Ο άντρας πίεσε το πιστόλι στην κοιλιά του και πλησίασε περισσότερο.

Έσκυψε πάνω από το πρόσωπο του Φίλιπ. Ένιωσε κάτι περίεργο στο αυτί του. Ο Φίλιπ κατάλαβε μεμιάς τι ήταν. Ο άντρας έγλειφε τον λοβό του αυτιού του.

«Σου αρέσει αυτό; Μάλλον σου αρέσει, ε;»

Η φωνή ήταν πολύ κοντινή, κι ωστόσο τόσο άγνωστη.

Τον έσπρωξαν μπροστά. Μέτρησε τέσσερα άτομα. Όλα με σκούρα ρούχα και σκούφους ή κουκούλες κατεβασμένες χαμηλά στο κεφάλι. Πρέπει να φαίνονταν σαν μια πολύ περίεργη παρέα έτσι που κατηφόριζαν την Μπίργερ Γιαρλσγκάταν. Μόνο που τέτοια ώρα δεν κυκλοφορούσαν και πολλοί που θα μπορούσαν να τους δουν.

Δεν ήξερε ακριβώς τι ώρα ήταν, αλλά ήξερε ότι κανένα ξενοχτάδικο στη Στοκχόλμη δεν επιτρεπόταν να μένει ανοιχτό μετά τις πέντε. Σε μερικά σημεία είδε μοναχικούς ανθρώπους να κάθονται σκυφτοί σε εισόδους και σε παγκάκια. Προφανώς είχαν ξεράσει και ήθελαν απλώς να ξεμεθύσουν λίγο, πριν τραβήξουν για το σπίτι τους.

Οι άντρες δεν είπαν τίποτα. Περπατούσαν σχεδόν κολλητά πάνω του, σαν να ήταν σωματοφύλακές του. Στην πλάτη του ένιωθε συνεχώς τη σκληρή κάννη του όπλου.

Ίσως να ήξερε κιόλας γιατί γίνονταν όλα αυτά.

Συνέχιζαν να τον σπρώχνουν να περπατήσει.

Τον είχαν πάρει μαζί τους.

Πού τον πήγαιναν όμως;

Προσπέρασαν το Riche στ' αριστερά τους. Τα φώτα εκεί μέσα ήταν σβηστά και οι καρέκλες ανάποδα τοποθετημένες πάνω στα τραπέζια. Οι τελευταίοι από το προσωπικό ασφαλείας είχαν πάει στα σπίτια τους προφανώς, καθώς δεν έβλεπες φυχή πουθενά. Ο Φίλιπ σκέφτηκε τα μεσημεριανά γεύματα εργασίας που συνήθιζε να κάνει εκεί. Το μπιφ Ρίντμπεργ που σερβίριζαν ήταν τέλειο.

Αλλά όχι τώρα, τώρα τίποτα δεν ήταν τέλειο.

Συνέχισαν προς το Νίμπρουπλαν. Μερικά ελεύθερα ταξί κινούνταν αργά περιμένοντας κάποιον σαν κι ελόγου του. Πελάτες ξενοχτάδικων που είχαν μείνει έξω πολύ αργά.

Πέρασε από το μυαλό του η σκέψη να φωνάξει ή να τους κάνει νόημα. Αλλά του φάνηκε παντελώς ηλίθιο. Όποιοι κι αν

ήταν, τούτοι εδώ οι άντρες δεν έπαυαν να έχουν κολλημένο ένα όπλο στην πλάτη του. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτα, εκτός αν ήθελε να παίξει τη ζωή του κορόνα γράμματα.

Ένωσε τον ιδρώτα να τρέχει στο μέτωπό του, παρά το κρύο που έκανε. Η ναυτία στριφογύριζε σαν φίδι στο στομάχι του.

Πέρασαν στην άλλη πλευρά του δρόμου και στάθηκαν πλάι στο μικρό κιόσκι που έκοβαν εισιτήρια για τα τουριστικά καραβάκια. Εδώ είχε περισσότερο σκοτάδι, το φως από τους φανοστάτες δεν έφτανε μέχρι εκεί. Το πάρκο Μπερσέλι θεοσκότεινο στην απέναντι πλευρά. Τα μοναχικά κλαδιά των δέντρων υψώνονταν με φόντο τον συννεφιασμένο νυχτερινό ουρανό και το βρόμικο χιόνι περίμενε το αργοπορημένο φως του πρωινού.

«Κατέβα» είπε ο άντρας που κρατούσε το πιστόλι.

Ο Φίλιπ δεν κατάλαβε αρχικά τι εννοούσε.

Έπειτα ένας από τους άλλους άντρες έδειξε προς την άκρη της αποβάθρας.

Ήθελαν να κατέβει κάτω στον πάγο που είχε σχηματιστεί στο νερό.

«Όχι, όχι. Δεν γίνεται».

«Κατέβα, είπα!»

«Είστε τρελοί. Ο πάγος δεν θ' αντέξει. Θα πνιγώ».

Ο άντρας με το όπλο έκανε τον γύρο και στάθηκε μπροστά του. Έβγαλε ξανά το πιστόλι και το πίεσε δυνατά στο στομάχι του Φίλιπ.

Ήρθε το τέλος, σκέφτηκε εκείνος. Μην το κάνεις, μην το κάνεις. Οι λέξεις σφυροκοπούσαν στο κεφάλι του.

Ο άντρας είπε, λες και ήταν το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο:

«Πήγαινε εκεί πέρα τώρα».

Ο Φίλιπ ένωσε τα πόδια του να τρέμουν. Παρ' όλα αυτά κάθισε ανακούρκουδα στην άκρη της προκυμαίας και γλίστρη-

σε προς τα κάτω. Ήταν σίγουρα δυο μέτρα μέχρι τον πάγο. Αφέθηκε και προσγειώθηκε στη γλιστερή επιφάνεια.

Άκουσε το τρίξιμο. Κοίταξε κάτω. Ο πάγος φαινόταν υγρός και λεπτός.

Θυμήθηκε τα μαθήματα παγοδρομίας που έκανε παιδί στις αθλητικές εγκαταστάσεις του Έστερμαλμ. Εκεί υπήρχε ασφάλεια, εκεί υπήρχε σταθερό έδαφος κάτω από το παγοδρόμιο.

Δεν είχε ιδέα πόσο λεπτός μπορούσε να είναι αυτός εδώ ο πάγος, αλλά θυμόταν ότι τούτος ο χειμώνας δεν ήταν από αυτούς που παράγουν πάγο παχύ και σταθερό.

Αυτό εδώ ισοδυναμούσε με αυτοκτονία.

«Δεν γίνεται. Σας παρακαλώ».

Ο άντρας είχε βάλει στην τσέπη το όπλο του. Αυτός και τρεις άλλοι στέκονταν με τα χέρια στις τσέπες και τον κοιτούσαν από την άκρη της προκυμαίας.

«Πήγαινε πιο έξω στον πάγο».

[Ένας ολοκαίνουργιος κόσμος εγκλήματος. Ένας επικός ευρωπαϊός συγγραφέας θρίλερ.] JAMES ELLROY, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Ο Τέντι μόλις αποφυλακίστηκε ύστερα από οχτώ χρόνια κράτησης. Άφραγκος, μένει με την αδερφή του και οι προοπτικές να βρει μια τίμια εργασία δεν είναι ευσίωνες. Εκτός όλων των άλλων, θα πρέπει να ελευθερωθεί από ένα δυσβάσταχτο οικονομικό χρέος.

Η Έμελι είναι μια νέα δικηγόρος, πολύ ικανή και αποτελεσματική στη δουλειά της, αποφασισμένη να κάνει τα πάντα για να ανέλθει επαγγελματικά.

Το αταίριαστο αυτό ζευγάρι θα κληθεί να συνεργαστεί σε μια ασυνήθιστη υπόθεση... Θα πρέπει να εντοπίσουν τον απαχθέντα νεαρό επιχειρηματία Φίλιπ Σάλε ύστερα από αίτημα των γονιών του θύματος προς τη δικηγορική εταιρεία της Έμελι.

Ενώ σκάβουν βαθύτερα στο παρελθόν του Φίλιπ, η Έμελι και ο Τέντι θα βρεθούν αντιμέτωποι με επικίνδυνα μυστικά και, καθώς οι απαγωγείς χάνουν την υπομονή τους, θα επιδοθούν σε μια ανελέητη κούρσα με τον χρόνο...

ΠΑΝΩ ΑΠΟ 1.500.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΜΟΝΟ ΣΤΗ ΣΟΥΗΔΙΑ

ΤΟ ΠΙΟ ΚΑΥΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

[Εξαιρετικός ρυθμός, άψογη πλοκή με αμείωτο σασπένς. Δεν θα μπορείτε να το αφήσετε από τα χέρια σας. Αναμφίβολα ο Lapidus είναι ένας προικισμένος συγγραφέας αστυνομικής λογοτεχνίας.] SVENSKA DAGBLADET

[Ξεχάστε τα κλισέ και τα πολυφορεμένα στερεότυπα, ο Lapidus συνθέτει ένα γιγάντιο παζλ με κομμάτια που αρχικά μοιάζουν εντελώς αταίριαστα μεταξύ τους.] BLEKINGE LÄNS TIDNING

ISBN 978-618-03-0229-5

9 786180 302295
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80229

**APPLICATION
METAIXMIO NOIR
(ΜΟΝΟ ΓΙΑ IPAD)**